

New York Timesi bestsellerite autor

LUANNE

RICE

VARJU-

KAST

Originaali tiitel:
Luanne Rice
The Shadow Box
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutluse vili või neid kasutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute ja tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Evi Eiche
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary Soudant

Text copyright © 2021 by Luanne Rice. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E11435223
ISBN 978-9949-87-151-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Maureen ja Olivier Onoratole

RÜNNAK

1

CLAIRE

Ma surin ja elan oma surma iga tund uuesti läbi. Minu eemalolek maailmast küll kestab, kuid iga kord rünnaku meetod muutub. Kas võis olla nii, et ta mind kägistas ja pigistas kahe pöidlaga kõri, kui mina vahtisin maski taha peidetud kaledatesse silmadesse? Või oli hoopis nõor mu kaela ümber tõmmatud? Püüan kõvasti mälu värskendada, kuid meenutused taanduvad nagu vesi mõõna ajal.

Miski pole selge, kuid ma tunnen, et peast niriseb verd ja ma arvan, et jah, ta tõukas mind äkilises raevuhoos garaaži teise otsa, purustades mu kolju vastu Range Roveri paremat tagumist pörkerauda, olles ise šokeeritud ja kahetsedes tehtut.

Huvitav, kas ta püüdis mind elustada? Või tuli ta mind tapma, olles enne kõike hoolega kavandanud? Kas ta oli tulnud, relvana kaasas nuga või Fordi pesapallikurikas, arvestanud mu saabumise ajaga ja oodanud kannatlikult, kuni ma astun garaaži koos aaretega, mille olin randa läbi kammides leidnud? Reedel, mälestuspäeva* nädalavahetuse alguses, kui tundsin end väga õnnelikuna.

---

* Mälestuspäev on USAs riiklik püha, kui austatakse ja leinatakse armees hukkunud sõjaväelasi. Alates 1970. aastast tähistatakse seda mai viimasel esmaspäeval. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

Kas ma olen surnud? Kas ma näen seda unes? Mis kell on? Kas inimesed kogunevad juba näituse avamisele? Mu parim sõbranna on galerii juhataja. Kas ta saab juba aru, et ma ei tulegi? Kas ta saadab mulle kellegi appi? Peas vilksatab mõte: mind hoiatati ja ma ei kuulanud. Mõistus on tuim ja suu kuiv, nägu ja käed paatunud verega koos. Kõrvus kuulen ikka veel, kuidas mu pea vastu autot põmatab. Kuulen end nutmas.

Kaela ümber on nõör, mis hõõrub valusasti vastu nahka. Suudan vaevu hingata ja proovin nõöri lõdvemaks sikutada. Sõlm on liiga kõva ja sõrmed ei liigu hästi – mu kätel on pindmised haavad. Näen, kuidas nuga vehib ja torgib mu käsi, kui hoian neid üleval, et lööke tõrjuda. Aga ta ei pussita mind. Ranne pakitseb, kuid mitte noahaavadest, vaid sealt, kust ta mu kuldkella, pulmakingituse üle randme kiskus.

Olen ikka veel vanas jahedas tõllakuuris, mida me garaažina kasutame. Betooni minu all on kõva ja ma tunnen vere maitset: märgid sellest, et olen veel elus. Mu kõrval põrandal on kaks katkist puutükki. Kurgus põletab, sest nõör pigistab. Küüned murduvad, kui näen vaeva, et sõlme lõdvemaks saada. Ma minestan kõval põrandal. Kui teadvusele tulen, tunnen külma. Kas ma olin teadvu- seta minuti, tunni või terve ööpäeva ja kas ma vahepeal surin? Proovin uuesti nõöri kaela ümbert lahti sikutada – see peab tähendama, et ma pole surnud. Sõlm keeldub järele andmast.

Ikka veel selili, sirutan sääri ja painutan jalalabasid. Jäsemed liiguvad. Ajan end auto pörkeraua najal aegamisi püsti ja toetun vastu tagumist ust, jättes maha verised käejäljed. Peopesad, sõrmed ning randmete siseküljed on kaetud väikeste pindmiste haavadega.

Silme ette tuleb üks pilt: nuga vehkleb õhus, kuid see vaevalt puudutab mind. Ma rapsin, löön ja põiklen selle eest, aga tema naerab. Jah, nüüd tuleb see meelde. Ta kandis musta maski. Ta lehvitas käekella mu näo ees – pilge, mis näis midagi tähendavat temale, aga mitte minule.

„Näita mulle oma nägu!“ karjusin ma talle vastu hakates.

Ründaja kandis musti nahkkindaid, mehaaniku sinist kombinesooni ja maski. Niisiis oli ta kõike plaaninud. See ei olnud äkiline raevuhoog. Ta tuli selleks ette valmistatuna. Ta peitis nägu ja käsi, et teda poleks võimalik ära tunda. Kuid tema keha oli pikk ja kõhn ning seda ei saanud minu eest miski varjata.

Mu abikaasa on Griffin Chase, Connecticuti osariigi Easterly maakonna prokurör ja kandidaat novembris toimuvatel kubernerivalimistel. Targemad räägivad, et temast saabki järgmine kuberner ja tema sõjakirstus on palju raha, terve varandus: tal on tähtsad annetajad ja ta on neile kõigile lubadusi andnud.

Ta uurib neid kaasusi, milles tegutseb süüdistajana. Ta räägib mulle, mida abikaasad valesti teevad ja seda, et tema ise ei teeks kunagi taolisi vigu. Griffin mõistab vägivaldsed kurjategijad süüdi. Ta saadab vägivallatsejad, peksjad, jälitajad ja mõrvarid vangi ning tuleb siis koju õhtust sööma ja ütleb mulle, et nad on tema õpetajad. Ta imetleb ka naismõrvareid, sealhulgas kohalikku kahe lapse ema, kelle Griffin parima sõbranna mõrva eest edukalt süüdi mõistis.

John Marcus, mõrvar, kelle ta mullu oktoobris eluks ajaks vangi saatis, oli pussitanud oma naist nelikümmend seitse korda. Mees tabati, sest oli end kogemata vigastanud, kui käsi verisel teral libises ja tema DNA naise DNAGA segunes.

„Ma ei kujuta ette, et võiks olla midagi kohutavamalt kui pussitamine,“ ütlesin ma Griffiniile. „Juba noa *nägemine* oleks puhas õudus, teadmine, mida kõike sellega teha võib.“

Nüüd tulvavad mälestused kohale – selged, mitte enam nagu unenägu. Muidugi ei pussitanud ta mind, sest John Marcuse süüdimõistmine oli talle õpetanud, mida teha ei tohi. Kuid tal pidi meeles olema, mida ma noahirmu kohta olin öelnud. Nüüd, vastu autot nõjatudes, näen ikka veel, kuidas tera välkus, sädeles aknast paistvas jahedas päevavalguses, täksis mu peopesi, randmete sisekülgi, aga ei midagi enam, sest nuga ei läinud kordagi sügavale. Minu hirmutamine pakkus talle lõbu.

Pärast seda, kui ta mind lükkas ja ma pea vastu auto pörkerauda lõin, sidus ta nõõri kiiresti mulle ümber kaela.

„Griffin, võta mask eest,“ ütlesin, kui suutsin veel rääkida, enne kui silmus kokku tõmbus. Kas ta tahtis, et mu surm näiks enesetapuna? Või kavatses ta mu laiba pärast surma kõrvaldada? Tassida mind paati, viia Atlandi ookeanile, mööda Block Islandist, kus süvikud on nii põhjatud, et inimest kunagi ei leitagi?

Ta viskas nõöri üles ühe korra, kaks korda. Tal läks kolm korda, et see üle sarika heita, kuid siis hakkas ta tõmbama ning ma kuulsin, kuidas nõör liikus ja kraapis pea kohal vastu karedat puidust risttala. Ta oli tugev, sitke kehaga, sportlik ja sale.

Mu kael hakkas venima, kui ta nõöri sikutas, kopsud tahtsid lõhkedada õhust, mida ma ei suutnud välja hingata. Tõusin varvastele, ikka kõrgemale ja kõrgemale. Krabasin ümber kaela seotud nõörist ja püüdsin haaret lõdvendada. Silme ees läks mustaks ja ma nägin nõöpnõelapeasuurusi tähekesi sähvimas. *Hinga, hinga, hinga*, mõtlesin, kuuldes oma kurgust kostvat kähinat ja korinat. Üritasin hoida jalgu maapinnal, kuid need kerkisid, pekslesid ja rapsisid õhku. Seejärel kaotasin teadvuse.

Läbi surmalähedase hämu arvasin, et kuulen väljas karjatust – kõrget ulgu, ürgset ja metsikut. Kas seepärast jättiski ta mu sinna, enne kui oli mu tapmise lõpule viinud? Kas see hääl hirmutas teda? Või tuli see minu enda kurgust? Kas mu ründaja oli kööki jooksnud, end majja peitnud? Või lipsas ta garaažiuksest välja ja põgenes mööda rannateed? Ta pidi arvama, et olen surnud või suren varsti.

Vaatan üles garaaži lakke. Üks sarikas on viga saanud, osa sellest lebab mu kõrval põrandal. Taipan, et see läks mu raskuse all katki, ja mu silmad täituvad pisaratega. See vana tõllakuur ehitati 1900. aasta paiku, samal ajal, kui Griffini vanavanaisa, Connecticuti kuberner, esimene Chase'ide suguvõsa mees poliitilisel ametikohal, ehitas siia suvemaja – üles kasvades kutsusin ma seda häärberiks. Me elame mere ääres ning seda paika on räsitud lugematul arvul kirdetorme ja orkaane. Oleme aastaid plaaninud hoonet tugevdada. Sarikas andis järele, ma kukkusin põrandale ja jäin ellu. See päevi näinud vana konstruktsioon päästis mu elu.

Vasak pahkluu on muljutud ja paistes, jalad kanged. Kas ma jõuan minna läbi tagaõue, üle kivisilla rabasse ja sealt mändide vahele sügavasse metsa turvapaika, mille me koos isaga ehitasime? See on pikk tee. Kas veri jätab jäljed maha, et Griffin saaks mulle järele tulla? Osariigi politseil on koeraüksus. Griffin hoolitseb selle eest, et tema käsilased saadaksid laibakoerad mulle järele.

Millal mu kadumine avastatakse? Kuni keegi märkab, et olen kadunud, on mul aega, et jõuda sinna, kuhu vaja. Kogu mu ihu väriseb. Kas ma saan hakkama? Mis siis, kui politseinikud mu esimesena leiavad? Nad alluvad Griffinile. Ta juhib Connecticuti õiguskaitseorganite tööd. Ta oli juba enne võimukas mees ja toetus, mis tal on kuberneriks kandideerimisel, annab talle veel rohkem voli. Saladus, mida ma hoian, võib tema karjääri rikkuda. Ning kui see välja tuleb, saab tema kampaania otsa ja teda toetavad mehed on maruvihased.

Mõtlen saadud kirjale ja selles sisalduvale hoiatusele. Miks ma ometi ei kuulanud?

Käed valutavad. Mu silme ette kerkib uuesti nuga ja põlved muutuvad tõntsiks nagu tarretis.

Kasutades garaaži seinu toeks, koperdan tagapool oleva riuli juurde ja võtan sealt loomatõrjevahendi purgi – see on postimüügist ostetud vastikult haisev rebase, ilvese ja puuma uriini pulbersegu. Selle eesmärk on hoida hirved aedadest ja koerad krundipiiridest eemal. Kiskjate lõhn tõstab nende kuklakarvad püsti, ajab neile hirmu naha vahele. Mu metsamehest isa õpetas mulle, et sellel segul on veel üks kasutusviis: looduses levitades meelitab see uriini eritanud loomi ligi, mitte ei tõrju neid.

Pärast isa surma olen ma temaga vaimses ühenduses müüdi kaudu ühest puumast, kes väidetavalt elab sügaval metsas meie lähedal. Võib-olla on see suur kass vaim nagu isa, nagu niantiki ja pequodi hõimu liikmed, kes elasid siin enne meid. Kuid ma olen näinud ja uurinud suuri käpajälgi, kogunud oma tööde jaoks jämedaid kollaseid karvatutte ja silmanud puuma varju. Kas see võis olla hääl, mida kuulsin just siis, kui hakkasin surema?

Segu lõhn peletab koeri eemale. Nuuskides jälgi, mille ma maha jätan, hakkab neid huvitama, kas lähedal on olnud mõni metsloom. Nad ei astu piirist üle ja unustavad jälitatava, see tähendab minu. Isa õpetused, aastatepikkune armastus metsa vastu ja metsaasukate käitumise jälgimine aitavad mul põgeneda.

Leian kapist rannarätiku ja surun selle vastu peahaava. Veri imbub sellest läbi – mind šokeerib, kui palju seda on, sest põrandal on juba paras loik. Kui palju verd ma olen kaotanud?